

ÍRTA: WANDA COVEN ILLUSZTRÁCIÓ: ANNA ABRAMSKAYA

SULI

ÉS EGYÉB

KATASZTRÓFÁK

A
LEGrosszabb
seprűtárs

The
New York
Times
Bestseller

Delfin
KÖNYVEK

JAJJ!

Viszlát, brewsteri általános iskola és
helló, **Seprűfalva Akadémia!**

Heidi az ország egyetlen olyan
középiskolájába érkezik, amelyik
titkos varázsórakat tart a
boszorkánytanoncoknak. Bár tele van
örömteli **izgalommal**, kicsit tart is
attól, hogy egyedül kell boldogulnia,
miközben szerelembe is eshet. És
már az első napon rájön, hogy a
szobatársa nem más, mint régi riválisa,
Melanie Maplethorpe. Ennek Melanie sem
örül túlságosan, és a két **kelletlen**
szobatárs varázscsínyekkel kezd
háborúzni. De vajon nem mennek-e
túl messzire?

JAJJ!

SULI

ÉS EGYÉB

KATASZTRÓFÁK

A
LEGrosszabb
seprűtárs

ÍRTA: WANDA COVEN

ILLUSZTRÁCIÓ: ANNA ABRAMSKAYA

— részlet —

1.

VISZLÁT, BREWSTER!

Jó, akkor kezdjük!

Én, Heidi Heckelbeck, rendesen beparáztam,
úgyhogy rávetem magam az ágyamra.

A párnámba temetem az arcomat.

Arra gondolok:

*- Kérlek, ne legyen
a középiskola abszolút,
teljesen, totálisan szörnyű!*

Azután elgondolkozom:

*Egyáltalán, mi az ördögért
egyeztem bele, hogy
odamegyek?*

*Jó, szeretnék jobb boszorkánnyá válni, és igen, majd
bátornak mutatom magam, de nem fogok hazudni:
rettegek a távollétől.*

**Ez most egy fontos
lépés.**

Megfordulok és kezembe veszem a legjobb
barátaim, Lucy és Bruce bekeretezett
fényképét.

És ott vagyok én, középen, mindkettőjüket
átkarolom.

Olyan boldogok vagyunk az úszómedence mellett!

Ezt a képet tuti elviszem magammal – bár
fáj a szívem, ha ránézek, ráadásul már alig van
hely a bőröndjeimben.

Nyikorogva nyílik az ajtóm.

- Heidi! - Bejön anya egy rakás fehér törölközővel.
- Drágám, mit csinálsz? Már egy óránk
sincs az indulásig.

Nyögve felülök, és jó rondán feltekerem a hajam.

– Egy *kicsit* kivagyok.

Anya leteszi mellém a törülközőket az ágyra.

– Teljesen természetes, hogy szorongsz, mielőtt elutazol a középiskolába. Az igazat megvallva, én is meg voltam rettenve.

Az vigasztaló, hogy anya is félt.

- Csak tudod, mindenki ANNYIRA hiányzik majd.

Anya a vállamra teszi a kezét.

- De jusson eszedbe, hogy a barátaid meg a családod *mindig* itt lesznek neked. És most *még több* baráttra tehetsz majd szert.

Rám mosolyog, azután folytatja.

- Akkora kaland lesz! Te sokkal jobban fogsz hiányozni nekünk, mint mi neked. És egész biztosan szeretni fogod a Seprűfalva Akadémiát, ahogy mi is szerettük Trudy nénéddel.
Hidd el, jó lesz!

Magamhoz szorítom a barátaim fényképét. Anya az útításkáimra mutat.

- Ideje befejezni a csomagolást.

Letérdelek az átlátszó műanyagtáska mellé, amiben ott van, szépen összehajtogatva az új paplanom.

Ez a paplan teljesen én vagyok.

Sokszínű vonalak, tekergő virágminták, pöttyök, icipici virágocskák. A másik oldala kék-fehér csíkos, a szélein pedig kicsi kék pomponok himbálózna.

OLYAN jól mutat majd a kollégiumi ágyamon. Ettől most egy hangyányit jobban érzem magam.

Anyá megint megbökök.

Jó, jó!

Felkapom a törölközőket, és begyömöszölöm őket az egyik bőröndbe.

- Mesélj még a Seprűfalva Akadémiáról!

Anyá persze már csilliószor mesélt róla, de nekem sokat segít.

- Hát, amint tudod, ez az ország egyetlen olyan iskolája, ami titkos órákat tart a gyakorló boszorkányoknak.

Ábrándosan felsóhajtok.

- Igen, tudom! Bárcsak
minden nap lehetne
varázslatórám, és EGÉSZ nap!

- Azért *rendes* órákra is kell járnod, angolra,
matekra, természettanra - neveti el magát anya.

- Persze, szeretem ezeket a tárgyakat, de nem lenne sokkal mulatságosabb, ha volna bennük egy kis varázslás?

Például ha úgy meg tudnám bűvölni a könyveimet, hogy a történetek egyszer csak megelevenednének az osztályban?

Vagy ha a természetismeret órán egy varázslattal meg tudnám oldani a klímaváltozást?

Attól meg végképp fenékre
ülnék, ha a ceruzám magától
jegyzetelne! Gondolj csak
bele, nincs többé
begörcsölt ujj,
meg sok kis
radírdarabka.

Anyá idead egy rakás lepedőt a törölközők mellé,
és teljesen félbeszakítja a gondolataimat.

Ő nagyon is tudja, hogyan
működik az agyam.

- Csak lassan, Boszorkány kisasszony.
Ne feledd, hogy **MINDEN** seprűfalvi
boszorkány és varázsló titoktartási
esküt tesz.

Ráteszi a kezét az enyémre, odafordulok hozzá.
Mélyen a szemembe néz és így folytatja:

- Heidi, nem értesülhet a Varázsiskoláról
egyetlen más diák sem. A Seprűfalva
Akadémiában éppen ez a szép!
A varázsló-diákok órái egy teljesen
normális, hétköznapi iskola mögé
rejtőznek. Ez így van már nemzedékek
óta, és aki nem boszorkány vagy
varázsló, annak fogalma sincs minderről.

Anya ezt *mindig* kihangsúlyozza.

Mintha azt hinné, hogy az iskola 150 éves
történetében éppen ÉN fogom kifecsegni!

Kizárt dolog.

Én IMÁDOM a titkokat!

És egész életemben soha nem
árultam el a boszorkány-mivoltomat,
hát miért kezdeném el pont MOST?

Anya behúzza az egyik bőröndöm cipzárját.

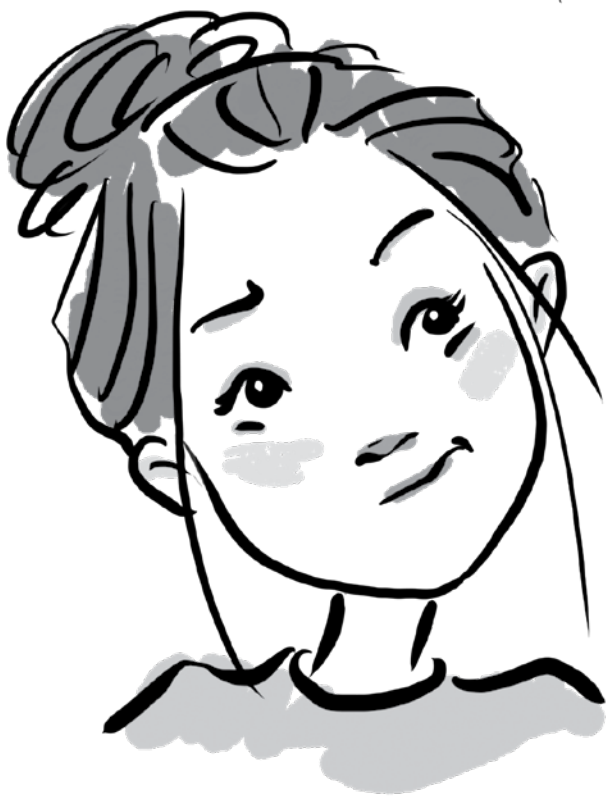
– És ami még fontosabb, az órákon
kívül sosem szabad varázsolni – teszi
hozzá, mintha nem tudnám...

Bla-bla-bla, mondogatom magamban, próbálom
kizárni ezt az infót.

De az az igazság, hogy nem varázsolni akkor,
amikor kedvem tartja, **iszonyt nehéz** lesz.

Imádok varázsolni!

A varázslás minden nap jó szolgálatot tesz, mert szuper dolgokat lehet vele csinálni. Például kitakarítani a szobámat úgy, hogy a kisujjamat se mozdítom, vagy világítóvá bűvölni bármilyen cuccot körülöttem, vagy meghajlítani egy ceruzát, mint egy főtt spagettit.

És ezután hogy fogom minden reggel más színűre festeni a körmömet? A hajamat meg aztán végképp nem fogom tudni megcsinálni varázslás nélkül.

Ha nem használhatom a gubancalanító és hajegyenesítő bűbájomat, azt biztos nem élem túl.

Tessék, most aztán tényleg jól felizgattam magam ezen a varázslásellenes szabályon!

De talán becsempészhetek néhány egyszerű trükköt, amikor senki nem látja – valami olyasmit, ami senkinek nem lesz gyanús...

Nagyon ravasz kis boszi tudok lenni, ha akarok...

Anyára nézek. Nagyon szigorú arcot vág.
Biztos tudja, hogy min gondolkodom, úgyszólván
gyorsan témát váltok.

– NA MINDEGY! – mondom egy csöppet drámai
hangsúllyal, hogy ráterhessek a következő
kérdésemre. – De mit fogok tanulni a varázsiskolás
óráimon?

Anyá kigurít egy újabb bőröndöt az előszobába és
visszajön, hogy bepakolja a piperedolgaimat.

– Először is, biztos, hogy tanulni fogsz
bűbájtörténelmet.

Jó, nyilván, de én új bűbájokat is akarok tanulni.
Azt akarom, hogy a robogóm repülni
tudjon, vagy egyetlen szempillantás alatt
eljusson egész messzi helyekre.

- És még mit? - kérdezem.

Anya bepakol egy zöld frottírszivacsot meg egy
fekete-fehér strandpapucsot a zuhanyozáshoz.

- Bájitalkeverést is tanulsz majd, meg azt
is, hogyan kell megigézni és megbűvölni
az embereket, és tanulsz a növények és
füvek varázserejéről - folytatja. - És azt
is megtanulod, hogyan kell használni
a varázspálcát.

Ez az, erről beszélek!

Nagyot sikitok, miközben berakok egy párnahuzatot
a táskámba.

Még sose használtam varázspálcát.

- Figyelj, az hogy lehet, hogy te sose használsz varázspálcát, és nem varázsolsz itthon?

Ezen sokat gondolkoztam anyával kapcsolatban.

- *Nagyon* jól tudod, Heidi. Mert úgy döntöttem, hogy én egy rendes, normális anyuka leszek. De ez nem jelenti azt, hogy sosem varázsolok. Csak visszafogottan, *ezt* pedig az iskolában tanultam.

- De apa több varázsitalt csinál, mint *te*, pedig ő nem is varázsló.

- Igen, de apa italainak nincs varázsereje - húzza össze a szemöldökét anya.

- Ezzel nem értek egyet - rázom a fejem.

- Apa szörpjei varázslatosan szu-PEZSGÓ-sek!

Az én papám igazából kicsit híres. Brewsterben mindenki tudja, hogy ő a PEZSEG üdítőgyár kutatás-fejlesztési igazgatója.

- Aha, értem, mit akarsz mondani - nevet Anya.
- De gyérünk, pakolj, ha még vacsora előtt oda akarunk éérni az iskolába.

Leszedem a virágos bőröndömet a szekrényem polcáról.

Ide fogom tenni a kedvenc cuccaimat.

Először is becsomagolom azt a képet, amin
a barátaim meg én vagyunk, meg egy fotót
a családomról. Ezeket a bőröndöm aljára teszem.

Azután berakom a **szeretett**
Bűbájkönyvemet, meg a **Westwick**
Boszorkányok medált, ezeknek megvan
a saját tokjuk. *Nagyon* régiek, még a nagymamámé
voltak.

Letakarom őket a vadiúj fehér farmerdzsekimmel.

Alig várom, hogy már hordhassam!

Erre rápottyantok egy kis cipzáras táskát,
ami tele van a fekete-fehér csíkos
harisnyanadrágokkal. **Mindig is ez volt**
a védjegyem, de vajon hordom majd őket
ebben az iskolában?

Talán itt az ideje egy új
stílusnak.

Most épp a csikos tornacipőmért vagyok oda. Erre még rápakolok a titkos készletemből két jó nagy zacskó gumimacit. Ezután következik egy csomag *ajándék* ceruza, amit Lucy-től kaptam. Az egyikre az van írva, hogy **VARÁZSLATOS VAGY**. Ezen jót nevetek, hiszen Lucy nem is tudja, hogy boszorkány vagyok. Utoljára pedig berakom az új borotvakészletemet, mert mindenki tudja, hogy a középiskolás lányok borotválják a lábukat.

UHH!

Ja, és majdnem elfelejtettem
a képregényeimet, a szójátékos füzeteimet
és a képes magazinjaimat! Ezeket is bedobom
a bőröndbe, behúzom a cipzárt és kigörgetem az
előszobába.

Aztán rábámulok a csomagjaimra.

Nagyot nyelek – akkor
ezek szerint végeztem
a pakolással és készen állok
az indulásra!

Reszket a gyomrom.

És ekkor, *BAMM!* Kicsapódik Henry szobájának ajtaja.

Majd kiesek a cipőmből.

Ott áll az öcsém, a csomagjaimra pillant, aztán rám.

– Hát, nem is tudom, mi a furcsább,
ha itt vagy a közelemben, vagy ha
NEM vagy itt.

A nyelvem úgy perdül ki a számból, mint egy anyósnyelv – ez nálam önkéntelen reflex. Henry két ujjal mutogat rám és hülye képet vág.

– Csak **VICCELEK!** – mondja. – Abszolút hiányozni fogsz! Az egyetlen jó oldala a dolognak, hogy az összes müzli az enyém lesz!

Visszahúzom a nyelvem. Ó, mennyire fog hiányozni, ahogy Henryvel végigzabáljuk az összes müzlis dobozt, vagy, ahogy kiszedem a legfinomabb darabokat belőlük, mielőtt felébred.

Vajon lesz müzli az iskolában?

Hát, remélem!

- Nekem is hiányozni fogsz, öcskös!

Megfogunk egy-egy bőröndöt és lemegyünk velük a lépcsőn.

Anya és apa segítenek a többi bőrönddel, táskával, paplanos csomaggal, ventilátorral és asztali lámpával.

Egy dologért még visszaroohanok a házba.

Ezen egész eddigi életemben
dolgoztam.

Úgy hívom, hogy Izémizé és Egyebek Gyűjtemény.

Ebben a hatalmas
műanyag tartóban ott
van az **összes kis
tárgy**, amit a gumigolyó
automatából, a csokit-
vagy-csalunk játékon,
vagy a gyorséttermi
gyerekadag mellé
kaptam, plusz még
az is, ami az összes
születésnapis cukros
zacskómból megmaradt.

És most itt az igazság pillanata.

Ezekből a kis micsodákból soha egyetlen egyet se dobtam ki.

Minden itt van, az állatos rádióktól Mr. Krumplifej darabjaiig, a Kool-Aid zacskókig és a műanyag mini-finomságokig, sőt, még a halloweeni édességekből is maradt itt.

Ez a keverék nagyon jó lesz a varázsláshoz.
Végül is sose lehet tudni, melyik kis furcsa bigyó kell majd egy varázssitalhoz vagy keverékhez.

Az ilyesmi EGY CSOMÓSZOR megtörténik.

Ledobom a kincsekkel teli tartót a többi cucc mellé a kocsifelhajtón, apa pedig mindent szépen bepakol az autóba. Henryvel együtt beugrunk a hátsó ülésre.

Most aztán tényleg nagyon remeg a gyomrom.

Utoljára még hosszan visszanézek a házunkra.
Otthon, édes otthon! Annyira fog hiányozni!

Isten veled, ház! Szeretlek!

Miközben így búcsúzom, apa letolat a kocsifelhajtón.

Még a felhajtó végére sem értünk, amikor megáll egy autó.

És ki az? A a legeslegjobb
barátnőm a világon. LUCY!

Már rendezett nekem egy búcsúpartit, ahol ott volt az összes barátunk, de most eljött, hogy még egy utolsó istenveledet mondjon nekem. Apa megállítja az autót, én meg kiugrom.

Lucy és én odarohanunk egymáshoz és úgy ölelkezünk, mint két koala. Lucy kezében van egy lila szatyor.

Hát ebben mi lehet? Lucy kivesz belőle egy kis könyvet.

- Végre befejeztem!
Ebben az
emlékkönyvben
minden benne van,
ami az általánosban
velünk történt. - Ideadja.

Nekem meg hirtelen remeg
a térdem, mint a kocsonya.

Itt kell hagynom Lucy-t - ez
a gondolat úgy mellbevág,
mint egy tehervonat.

Könnyek gyűlnek a szemembe.

Megint egymásba kapaszkodunk.

- NAGYON köszönöm! - ennyit
sikerül mondanom. - Jobban fogsz
hiányozni, mint Smarties-város
összes Smarties-a.

Lucy hátralép, hogy szemtől szembe láthassuk egymást.

- Nekem is - mondja, és az ő szemében is könnyek csillognak.

- Mihez kezdek nélküled? - mondom egyszerre hűppögve és nevetve. - Lehet, hogy Melanie-val a legjobb barátok lesztek...!

Lucy annyira nevet, hogy néha felhorkan.

- Hát, azt kétlem! Szerencséd, hogy megszabadultál tőle!

Erre én is elnevetem magam.

- Minden jónak vége van egyszer!

Azután még egyszer átöleljük egymást.

